

leste Lovforslag, han havde kendt. Ja, ud fra den rene Manchestertheori, ud fra et rent Frikonkurrencestandpunkt, kan man naturligvis sige det, men jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem paa den ene Side vil have gjort noget til Sikring i den Retning og paa den anden Side taler om reaktionære Bestemmelser, om at kvæle Sagen, om at sløve Interessen, om et radikalt Forslag o. s. v. Maaske det ærede Medlem, hvis han senere faar Ordet, kan forklare os, hvorledes de to Udtalelser, for ikke at sige de to Standpunkter, kunne forliges.

Der var et andet æret Medlem, jeg hørte med stor Interesse, nemlig det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Bjerre), men ogsaa der fandt jeg nogen Inkonsekvens men ogsaa samtidig en hel Mængde godt, navnlig med Hensyn til hvad det ærede Medlem fremdrog om Aftægtsvæsenet, hvad der sikkert er af overordentlig stor Betydning. Endvidere er jeg fuldt enig med det ærede Medlem om, at Forsikringsvæsenet bør udvikles og overføres paa alle Omraader, thi det er jo et saa rent og skært socialdemokratisk Standpunkt, at jeg selvfølgelig maa billige det. Men der er ved disse i og for sig saa glædelige Udtalelser — som saa ofte desværre — kommet nogen Modsigelse ind, idet det ærede Medlem sluttede med at sige, at det nuværende Lovforslag dog maaske er for strengt, men der er de ærede Medlemmer jo ganske uenige. Jeg mener, at nærværende Lovforslag ikke er nær strengt nok. Men det ærede Medlems Tanker om Aftægtsspørgsmaalet, om Forsikringsspørgsmaalet i det hele taget, glædede mig, fordi jeg ogsaa mener, at det er af Vigtighed at faa disse Tanker ført praktisk frem, og at det ogsaa er Tanker, der efterhaanden ville vinde Indgang i stigende Grad. Livsforsikringsspørgsmaalet er jo vistnok et af de største sociale Spørgsmaal, vi i det hele have oppe, og det er vistnok en Pligt for alle, der ere komne til Skels Aar og Alder at erkende, at vi maaske baade over for os selv og ogsaa over for andre, navnlig de unge, have forsømt noget ved ikke tilstrækkelig at fremholde, af hvilken overordentlig stor Betydning det er, at enhver i rette Tid forsikrer sin Alderdom gennem Livsforsikring. Det er en Pligt, vi alle have, vi have maaske for mange Pligter, og derfor have vi forsømt denne som saa mange andre. Jeg holder ikke som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds Lovforslaget for radikalt. Der er her ogsaa nogen Inkonsekvens, idet Lovforslaget ikke,

saa vidt jeg kan skønne, staar i den rette Samklang med de Bemærkninger, der ledsage det. Der staar i Bemærkningerne, at Lovforslaget er et Resultat af et af Folketingets Finansudvalg fremsat Ønske om, at Regeringen vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og skride til Udarbejdelsen af en almindelig Lov om Livsforsikring, en Lov, som skulde tilvejebringe den fornødne Kontrol og Sikkerhed. Jeg vil tillade mig at understrege Ordet: *Sikkerhed*, det er det, Folketingets Finansudvalg har forlangt, at Regeringen skulde skaffe til Stede, og Regeringen slutter sig dertil ved i sine Bemærkninger at sige: „Disse fra begge Rigsdagens Afdelinger fremsatte Krav har Regeringen, der ogsaa selv tilfulde erkender den overordentlig store Betydning, som det har for hele Samfundet, at der paa Forsikringsomraadet hersker solide og trygge Forhold, ment at burde imødekomme, idet man dog har troet at burde begrænse Opgaven til foreløbig“ osv. Regeringen siger saa endvidere: at der her etableres et blivende Forhold mellem Forsikringsgiveren og Forsikringstageren, hvor det derfor er af største Vigtighed, at vedkommende Selskab er solidt og godt funderet, medens det om andre Forsikringsformer f. Eks. om Brandforsikring, gælder, at Forsikringskontrakten er afsluttet for et begrænset, ofte kort Tidsrum. Faar man Formodning om, at et Selskab er usolidt, kan man i Reglen træde ud af det og ind i et andet uden derved at lide noget nævneværdigt Tab. Det er sande og gode Ord. Det er netop det, der skal lægges Mærke til, at Tabet ved Livsforsikrings-selskaber under Konkurs er aldeles uopretteligt. Der hører Uheld til, hvis man har forsikret i et Brandforsikrings-selskab, som gaar fallit, at Falliten just indtræffer i de otte Dage, som ligge mellem Branden og Erstatningens Udbetaling. Selvfølgelig kan det ske, men der hører Uheld til. Naar man saa faar nogle Stumper samlede igen, kan man imidlertid paa de samme Betingelser som tidligere, assurere dem i et andet Selskab. Men det kan man som sagt ikke gøre, naar man paa Grund af et Livsforsikrings-selskabs Konkurs bliver smidt ud af Selskabet. Derfor siger jeg, det er en Samfundspligt saa vidt muligt at sørge for — og det kan gøres fuldt ud, naar man kun vil — at enhver, der lader sig assurere, har Garanti. Men det har man langt fra gennem dette foreliggende, af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) som radikalt betegnede Lovforslag. Det har man langt fra. Vi be-